

Forfatter: Ørsted, Hans Christian

Titel: BREV TIL: Ørsted, Inger Birgitte FRA: Ørsted, Hans Christian (1818-09-17)

Citation: Ørsted, Hans Christian : "BREV TIL: Ørsted, Inger Birgitte FRA: Ørsted, Hans Christian (1818-09-17)", i *Breve fra og til Hans Christian Ørsted*, Th. Linds, s. 329. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002053861-X00-shoot-L002053861X000074.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til Hans Christian Ørsted

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til H. C. Ørsteds Hustru.

Rønne *) den 17de September 1818.

Saa snart jeg var kommen hertil, skrev jeg Dig strax et kort Brev til, hvilket Du dog neppe endnu har faaet, da de, som vilde fare fra Bornholm til Kjøbenhavn, nafladeligen have havt Modvind. Jeg vil dog nu skrive Dig noget mere Omstændeligt om Reisen og om Opholdet her. Efter at vi vare komne under Seil, maatte vi endnu opholde os noget ved Tre-Kroner, for at faae alle de Reisendes Passer paategnede. Sejladsen var siden meget behagelig, først mellem den danske og svenske Kyst ned til Falsterbo, der saa nogenlunde ligger lige for Møen, siden langs den svenske Kyst, dog i en temmelig Afstand derfra, for Skjærenes Skyld. Jeg blev paa Dækket og morede mig godt, indtil Solen var gaaet ned og endnu noget derefter; men nu lod Kulden sig altfor meget fornemme; jeg gik da i Kahytten og lagde mig i en Køie. Efterhaanden som Natten skred frem, blev Vinden stærkere. Midt om Natten kom vi til Bornholm; men man vover ikke at fare ind i Havnen om Natten, altsaa maatte vi ligge og krydse udenfor

II

1

s. 330til om Morgenen. Dette var den ubehageligste Deel af Reisen. Stormen var stærk, og Skibet maatte jævnlige vende, for ikke at komme for langt bort fra Havnens Indløb. Søgangen var stærk. Forchhammer, som hele Dagen havde været søsyg, kom nu i den jammerligste Forfatning, og endelige maatte ogsaa jeg betale Havet min Told. Jeg vil ikke ganske skyldte Forchhammer for at have draget mig i Ulykken, da ogsaa et Paras Søfolkene paa Dækket fik ondt. Esmarch holdt ud paa Dækket hele Natten, men følte sig derfor ogsaa meget angreben Dagen efter. Endelig kom vi ved Dagens Anbrud ind i Havnen og lagde an ved Rønne Skibsbro omtrent Kl. 6. Eierne af Skibet, der havde overført os, en meget dristig Mand, der eier 7 Skibe, modtog os ved Broen og førte os omkring for at skaffe os Logis, og viste os al mulig Artighed. Hans Navn er Munk. Det varede længe, før vi traf et Sted, hvor man kunde modtage os. Herved fik vi Lejlighed til at see adskillige af Bhens Huse indeni. Stadens Madammier ere for det meste klædte som de ringeste Borgerkoner i de sjællandske Kjøbstæder, ogsaa Munks Kone var saaledes klædt, og hans voxne Datter som en Tjenestepige. Hans Sønner fare som Matroser og bære Dragt derefter, men skulle have nydt en god Underviisning i Skolen. Jeg fortæller Dig alle disse Smaating for at give Dig et Begreb om Levemaaden her. Byen bestaaer næsten ene af ganske smaa lave Huse, ofte med Straatag. Skippere, Pottemagere og Uhrmagere ere dens fornemste Beboere. Den Ene føder den Anden. Blandt Skippernes fornemste Fragt ere Pottemagervarer og bornholmske Uhre. Efter at vi havde gjennemløbet Byen med vor tjenstfærdige Vært og været med ham hos Kommandanten, for at faae vore Passer seete, fandt vi endeligen et godt Logis, hos en Peder Dam, Jordbruger og Handlende. Her satte jeg migs. 331strax til Skrivebordet og sired Dig det korte Brev til, som Du maaskee lfaaer med nærværende. Sandt at sige, var jeg, da jeg skrev, saa fortunlet i Hovedet af Skibsfarten og Omstreifningen paa Byens Gader, at jeg ikke kan have skrevet uden meget uordentligen og altfor kort for Dig, som dog gierne gad vidst ret, hvorledes det gaaer mig.

Bi have nu allerede her gjort adskillige Vandringer. Allerede den første Dag gik vi en temmelig lang Vei om Eftermiddagen, for at betragte Søkysten. Næste Dag kom vi endnu temmeligt silde ud, da vi maatte vente efter vore Kufferter. Ankomstens Dag var nemlig en Søndag, og paa en saadan overtales Bornholmerne et til noget Arbeide. Vi kom da ei ud før Kl. 11 1/2 men forbleve under Guds aabne Himmel til om Aftenen Kl. 7 1/2 Du skulde seet mig krybe om paa Bakkerne ved Søkanten, krybe over Gjærder, hoppe paa Stene over Aaer, hvori man, det være sagt til Din Beroligelse, ikke skulde være i Stand til at drukne; kort, Du skulde see mig foretage en Mængde Exercitier, der ellers ere mig temmelig sremmede, og Du vilde havt Din Glæde derover. Først om Aftenen spiste vi til Middag, om det gaaer an at sige saa. Maden var god, Vinen slet. Dersom Du havde seet, hvoredes jeg, træt og mødig og længselsfuld efter et godt Glas Biin, lod mig nøie med et Par Glas af den maadeligste, vilde Du have erklæret min Taalmodighed for nagelfast.

Tirsdagen nødte en Regn os til at blive hjemme, hvored vi fik Leilighed til at ordne de samlede Mineralier og atrive det Nødvendige derom. Jgaar, Onsdag, gik vi ud, agtet Veiret var maadeligt, men slap dog hver Gang i Læ,aar Regn faldt, saa at vi kom tørre hjem. I Dag, Torag, er Veiret smukt. Jeg var oppe Kl. 6 og begyndte paaette Brev. Nu har jeg drukket Thee og klæbt mig paa; mines. 332Reisekammerater ere færdige, Kl. er 8. Vi tiltræde nu atter en Reise.

1*

Esmarch og Forchhammer bede mig at hilse Dig og hele Familien. Hils min gode Broder. Hils Fader og Moder. Hils min tjære Karen og Christian, og begge Tvillingerne med. Kys dem for mig. Hvor længes jeg ikke efter at hore fra Eder.

Hvor meget jeg længes efter at see Dig igjen, kan jeg ikke beskrive. Jeg omfavner Dig i Tankerne.

Din
H. C. Ørsted.

Ørsted, Hans Christian , *Breve fra og til Hans Christian Ørsted,*

Maaskee vil det fornøje Dig og min Broder at høre, a vi have funden den Jernsteen, vi have undersøgt i Kjøbenhavn i saadan Mængde her, at der ingen Tvivl kan ti være om, a man med Fordeel kan gjøre Anlæg derfor.